

OXUCULARIMIZIN VARADICILIĞI

Şairin dünyası

Ulu yaradanın xoşdur niyəti,
Odur xəlq eləyən bəşəriyyəti.
Bir kəlmə "ol" ilə yarandı aləm,
O vaxtdan qoşadır şeirlə qələm.
Şeir candan gəlir, ürəkdən gəlir,
Saf niyyət, arzudan, diləkdən gəlir.
Tanrı bəxş eləyir onu insana,
O da zinət olur cümlə cahana.
Şeirimin mayası ürəyimdədir,
Nə söz demişəmsə kürəyimdədir.
Həyata bağlıdır şeirim canı,
Şeir saflaşdırır hər bir insanı.
Şair də şeirini həyatdan alır,
Həyatı vəsf edir özü ucalır.
Şeir də şairin bir dünyasıdır,
Çırpınan qəlbinin saf aynasıdır.

Sədiyar SƏFƏRƏLİYEV,
Qəbələ şəhəri.

Söz və məhəbbət oğrusu

Sən məni həsrətə məhkum edirsən,
Oğurladığımı düz oğurlamışam.
Dünyanın ən böyük oğrusu mənəm,
Bizim bu dünyadan söz oğurlamışam.
Nə boyda dünyadan söz oğrasam da
Oğruya bilmirəm qız, ürəyini,
Oğruya bilmirəm baxışlarını.
Qış gəlir o ki var sən də üstümə
Tökürsən payızın yağışlarını.
Gözəl gözlər baxa-baxa gözəldir.
İnsan gəncliyində gözəl olsa da
İnsanın ürəyi daha gözəldir.
Sənə bu dünyanı vəd eyləmirəm,
Bu dünya kimindir, mənimdə deyil.
Sən məni həsrətə məhkum edirsən,
Unutma, bu dünya sənindir deyil.
Heç vaxt şairlərin əsiri olmur.
Bəs niyə mən sənindir əsirin olmuşam.
Gəl məni həsrətə məhkum eyləmə,
Mən özüm könüllü təslim olmuşam.
Özün də bilirsən sənindir xətrinə
Özüm də bilmədən qəm oğramışam.
Dünyanın ən böyük oğrusu mənəm,
Dünyadan sevgini mən oğramışam.

Rasim BAYRAM.

Qaymaq çiçəyi

(Zahir-bətn)

O, ilk bahar çiçəyidir, çəmənləri bəzər onlar.
Baş tacında sarı, parlaq, yup-yumruca beş ləçək var,
Adını da xatırladım, adı qaymaq çiçəyidir.
Gözəl hüsnü əzəmindən tanrı ona pay vermişdir,
Bu zahirdir, çoxu onun xislətindən xəbərsizdir.
Bilən bilir bu çiçəyə yaxın düşməz mal da belə,
Bəd qoxusu, zəhəri var uşaqlar da almaz ələ.
Çox qorxulu bir mərəzdür, zahir gözəl, bətn zəhər,
Xislətində gözəlliyə yaraşmayan niyyət gizlər.
Təbiətə nəzər yetir, orda böyük hikmətlər var,
Çox hikməti təbiətdən böyük fəhmi olan anlar.
Çəmənlərdə gül-çiçəklər, meşələrdə ağaclar var,
İnsanın hər xislətində təbiətdə bir oxşar var.
Sən gəl suni güllərə bax, məclisləri bəzər onlar,
Bircə dəne qızıl gülün ləçəyinə dəyərmi onlar.
Zahir gözəl, bətn gözəl bu tale ilahidəndir,
Tanrı belə bir xisləti qızıl güle bəxş etmişdir.
Amma süni bər-bəzəyə aldananlar udularlar,
Gül-çiçəklər bətnindəki ətri ilə xoş olurlar.
Bəzən insan da belədir, zahir gözəl, bətn çirkin,

Parlaq üzəndən çirkin bətni tanımaq da olur çətin.
Amma zahir çirkinə də bətni gözəl olan da var,
İnsan onun bətnindəki gözəlliyə heyran qalar.
Bu da tanrıdan qismətdir kimə elə, kimə belə,
İnsan sevgi qazanar bil, saf niyyəti kamal ilə.
Kamal isə kamillərə xoş əxlaqla gələr ələ,
Əxlaq isə qazanılar qeyrət ilə, elm ilə.

Sevilmlək tale işidir

Atalar bir zaman demiş, dil sevgini izhar etməz,
İzhar etsə bədhəl olar, buna saf sevgi deyilməz.
İsmət yox isə sevgidə, gec-tez qəlbə vurur yara,
Saf sevgini saf əməldə, saf niyyətdə, gözdə ara.
Çox ismətli gözəllərdə qəlbə pünhan olar sevgi,
Bir saf, təmiz hüner əhli tapmayınca donar sevgi.
Çox gözəllər görmüşəm ki, bürünüb ismət donuna,
Özünə bab arayaraq yetişər ömrün sonuna.
Hər sevilənnən Fərizə, hər sevənnən İlham olmaz,
Sevilmlək tale işidir, hər sevəndə iman olmaz.

Mirzəbala YEDİYAROV,
Bılıx kəndi.

Köç edib getdi

(Bəxtiyar Vahabzadəyə)

Ulu türk elinin şair övladı,
Böyük sənətkarı köç edib getdi.
Dünən, bu günün, həm də sabahın,
Şeir iftixarı köç edib getdi.

Qəlbi azadlıqla alovlanırdı,
Düşməni şeir ilə utandırırdı,
Hürriyyət, ədalət tərəfdarıydı,
Haqqın tərəfdarı köç edib getdi.

Mən bir damla, onu dəniz sanmışam,
Xoşbəxtəm ki, onla tanış olmuşam.
O müdrikdən xeyir-dua almışam,
Hüner ümidvarı köç edib getdi.

Adı tək özü də Bəxtiyar idi,
Sözün ağasıydı, ixtiyar idi.
Arif insan idi, sözə yar idi,
Sözün Bəxtiyarı köç edib getdi.

Onu mənə yar elə

Qəlbim yanır, gəl, ey könül, kar elə,
Heç olmasa, bir az məndən ar elə
Məni ona, onu mənə yar elə,
Ya Rəbbim, o qızı ayırma məndən.

Eşqin bərəsinə bir ov qoymuşam,
Həyat bir çeşmədir, için oymuşam.
Canımı yolunda girov qoymuşam,
Ya Rəbbim, o qızı ayırma məndən.

Baxışı can alır, boyu bəstədir,
Sanki çox uzaqda, bir qəfəsdədir.
Canım həsrətindən yenə xəstədir,
Ya Rəbbim, o qızı ayırma məndən.

Mən Rəşadam, bu vüsala əminəm,
Mən bilmirəm bu görkəmdə kiminəm.
Səsim çıxmır nə alışam, nə dinəm,
Ya Rəbbim, o qızı ayırma məndən.

Rəşad Mahmudovlu.

Köhnə ilin son günü adət etdiyimiz kimi anamla şəhərə Yeni il hədiyyələri almağa, həm də şəhəri gəzməyə çıxmışdıq. Alış-verişdən sonra şəhərin görməli-gəzməli parklarından birinə getdik. Çoxdan yağın qar parkın ucqarlarında, quzeylərdə ağarır, günəşin çəpəki şüaları altında bərq vururdu. Hər yanda yolka ağacları və hasarlar xüsusi olaraq çilçiraqlarla bəzədilmişdi. Bu çilçiraqlar axşamlar parka olduqca maraqlı, möcüzəli gözəllik gətirirdi. Parkda oynayan uşaqların hay-küyü ətrafa yayılmışdı. Anam—qızım Aksana, get sən də onlara qoşul—desə də mən istemedim.

Biz çəkilib bir tərəfdə oturmaqların birində oturduq. Mən anama çoxdan beynimdə doluşan bir sual verdim:

—O zaman siz yeni əsri qarşılayarkən nə mözucə baş

verdi? Doğrusu elə bilirdim ki, hər yeni əsr gələndə çoxlu möcüzələrlə gəlir.

Anam bir az fikirləşdi. Axı o vaxtdan daha on beş il ötürdü. Sonra əsri necə qarşıladıqları barədə danışdı:

—Əzizim Aksana, illərin dəyişməsinə hər kəs qeyd edir. Köhnə ili yola salıb yeni ili qarşılayır. Köhnə əsrin dəyişməsinə, yeni əsrin qarşılanmasını görmək isə hər kəsə nəsis olmur. O vaxt köhnə əsrin son ilini, son gününü yola salıb yeni əsrin ilk gününü qarşılamaq üçün hər kəs xüsusi hazırlıq görmüşdü.

Evlərdə, küçələrdə insanlar həqiqi mənada qeyri-adi bir ab-hava yaşayırdı, hər kəs mö-

cüzə baş verəcəyini gözləyirdi.

Kimi əsrin başlanğıcında, göylə-yerin birləşəcəyini deyir, yeni başqa planetlə birləşəcək, söyləyir, ya da xoşbəxtlik simvolu olan quyuqlu uduzun doğacağını iddia edirdi.

(Hekayə)

Elin adət-ənənəsinə aid milli xörəklər bişirilmiş, hər kəs bayram süfrəsindən təamlar daddıqdan sonra şəhərin mərkəzində təşkil edilən atəşfəşanlığa baxmağa getdi. Əqrəblər düz saat 12-nin üstünə gələndə Yeni ilin və yeni əsrin başlanması münasibətilə ölkə Prezidenti televiziya vasitəsilə

hamını təbrik etdi, atəşfəşanlıq başladı. Hamı deyir-gülür atılan fişənglərin çiçəklər kimi rəngbərəng fiqurlar cızmasına baxır, bununla belə yenə bir möcüzə gözləyirdi.

Sabahacan küçələrdə gəzib Yeni ilin və yeni əsrin gəlməsini gözləyən insanlar başqa heç bir möcüzəyə qarşılaşmadılar.

Səhəri günü isə eşitdik ki, gecə, saat düz 12-də qonşuluğumuzda möcüzə baş vermişdi. Qonşumuzun ailə qurduqdan düz otuz il sonra üçəm əkiz qızları dünyaya gəlmişdi. Artıq üçəmlərin on beş yaşları tamam olurdu. Doğrudu, insanın dünyaya gəlməsi möcüzə sayılmasa da üçəmlər həm va-

lideynləri, həm də qonşuları üçün gözənlənməz möcüzə oldu. Ona görə ki, valideynlər o vaxt üçəmlər dünyaya gəldikdə çox yaşlı idilər.

Anam maraqlı hekayəsini bitirib ayağa qalxdı. Artıq gecədən xeyli keçmişdi. Biz parkdan çıxıb evə sarı gələrkən parkın girəcəyində bir qocayla yaşlı qadın və üç gənc və gözəl yeniyetmə qızla qarşılaşdıq. Onlar anamla salamlayıb əyləncə və istirahət mərkəzinə sarı getdilər. Anam dedi: Aksana bax, həmin möcüzəli gecənin möcüzələri bunlardır.

Mən dayanıb möcüzəli ailənən, xüsusilə şən gülüşləri ilə gözəndən itən qızların arxasınca xeyli baxdım... Dünyanın qeribəlikləri nə çoxmuş.

Məleykə ŞİRİNZADƏ,
şəhər 3 saylı tam orta məktəbin şagirdi.

Möcüzəli Yeni il